

LYŠKÁNORA 39

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Světen 1054 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

** Motta tohoto čísla * Oj, ty gwendarronský děvčata * Ohnivá síla *
* Výzva k odstoupení * Vysvětlení Rienu Gwardita * Vranigostské novinky * Starostenské volby *
* O věcech obecních * Pod čarou * Odprodej hostince * Novinky liscannorské * Hostinec U hrocha **

Motta tohoto čísla

*„...V hospodě, není tam nějaká nálevna?...“
Bouřňák Buřič*

*Bez Pána jeskyně se nehraje.
„...Aha...“
Lagran Paskal*

*„...To je těžký, když si člověk přečte to, co řekne,
a zjistí, že je debil...“
Rien Gwardit*

*„...Myšilov si objednal vraždu svých
spolubydlících...“
Dyni na zabijáčku
Klabzejových prasat*

*„...Jdu do lesa ulovit nějaký kůže...“
Harez*

Oj, ty gwendarronský děvčata

Nebuť Kanimúra

*Oj, ty gwendarronský děvčata
dělej to za hrst zlata
a ty z Armidenu
jen tak z hladu*

Ohnivá síla

Allen Moskyt

Světlo z pochodní se odráželo na kluzkých kamenných dlaždicích. Těch pochodní byly stovky. Kapala z nich rozžhavená smůla, která pleskala se zasyčením na zem. Drobně mžilo. Přesto byly ulice toho

podivného města plné postav. Staří i mladí. Kmeti i docela malé děti. Ženy i muži. Všichni měli protáhlé uši, bledé hubené obličej s ostře řezanými rysy. Tlustocha by případný pozorovatel hledal těžko. Elfové! Jejich vodově modré oči s rozšířenými zorničkami sledovaly dychtivě blížící se průvod. Širokou ulicí vedoucí k centrálnímu náměstí klopýtal shluk asi stovky trpaslíků. V řetězech a doprovázeni ranami karabáčů se ubožáci sotva potáceli. Doprovázela je eskorta zamračených stráží v rudožlutých pláštích. Přes vysoké otlučené přilbice měly natažené kápě stejné barvy. Jejich ruce svíraly kromě bičů i halapartny s nezvykle tvarovaným ostřím. Stará trpasličí práce v rukách dobyvatelů! Průvod provázela ještě skupina asi tuctu mladých elfů v černých kutnách se symboly rudých plamenů. Frekventanti místní magické školy! Ti nesli v rukách smolné pochodně a monotónně prozpěvovali nezřetelnou melodii. Znělo to asi takhle: "Hmm, hmmm, hm, hmmm, hm, hmmmmmm!!!". Někteří nesli velké otepi slámy a chrastí. Jejich tváře vyzářovaly kolektivní nadšení. Průvod se pomalu blížil k náměstí. Dav začal hystericky skandovat: "Upálit, upálit. Oheň, oheň!!!". Jakási postarší elfka padla k zemi a s pěnou u úst ječela: "Plameny, všechny vás spálí plameny! Očistí vaše proradné duše. Ve jménu Ohně vás zařkám!!!". Kdosi odtáhl ženu zpět, aby nepřekážela průvodu. Matky zvedaly malé děti do výšky, aby lepe viděly. Hejno elfčat vrhalo na spoutané trpaslíky kameny a hořící prskavky. Asi pětiletý hošík se vztekal a bušil do matky malými pěstmi, že chce lépe vidět. Matka ho konejšila. "Neboj příště půjdeme dřívě, aby jsi na upalování lépe viděl". "Ale já

chci teď, téééé!", ječel dále klučina. "Uvidíš, vezmeme s sebou i sestru a uvidíš nejlépe ze všech dětí. Budeš se potom před nimi moci vytáhnout", konejšila ho dále matka a natahovala krk, aby lépe viděla. Klučina dále vzlykal a kopal kolem sebe. První zajatci se již ocitli na náměstí...

Náměstí bylo celé ozářené plameny. Uprostřed byla vybudována železná klec z masivních prutů. Celá byla pověšená za řetězy na konstrukci z dubových trámů. Pod klecí bylo připravené palivové dříví, které další skupina frekventantů hojně skrápěla smůlou, která se tavila v měděných kotlích přímo na náměstí. Všude byl cítit zápach dehtu, kolomazi, smůly a kouře. Náměstí bylo plné přihlížejících, mezi nimiž se proplétali prodávací pečeného masa s pikantní omáčkou, pančovaného vína a chlebových placek. Dnes budou mít dobrou tržbu. Na východní straně náměstí byla postavená dřevěná tribuna pro místní honoraci. Zde tedy seděli místní šlechtici i s rodinami. Ti nejlepší z nejlepších. Když do želez zakovaní trpaslíci vkročili na náměstí ozval se mohutný řev a jásot. Všichni mohutně skandovali, dupali a atmosféra se zdála naprosto nezvládnutelná. Na elfích obličejích se objevovaly přišerné grimasy, směsice fanatismu a napjatého očekávání z nastávajícího divadla...

Starý bělovlasý a bělovousý trpaslík vklopýtal na náměstí jako jeden z prvních. Byl spojen řetězem s trpasličí stařenou a dvěma trpaslaty. Pohled jeho očí odrážel všechno zoufalství a beznaděj, která postihla trpaslíky v této zemi. Trpaslík se rozhlížel okolo sebe. Ano, to bylo kdysi jejich město. Město jeho národa. Město proslavené svými kovárny, kde trpasličí mistři zhotovovali ty nejlepší zbraně a nástroje. Jejich tovar byl proslulý všech okolních zemích, ba i obchodníci z dalekého jihu si přijížděli a platili drahým kamenním a zlatem. Celé město bylo vystaveno z žuly a mramoru. I ten nejhudší dům měl bohatě zdobené římsy a chrličie a četné sochy trpasličích velikánů krásily zdejší ulice. Celé země i s hlavním městem byla šťastná a spokojená. Ale to bylo dávno. Ani starý trpaslík si to nepamatoval. Znal to z vyprávění svého děda. On sám zažil již pouze zoufalý boj o přežití. Útěky starými chodbami, bloudění hlubokými lesy a neustalý strach z elfích hrdlořežů. Jeho děd mu vyprávěl o tom,

kerak jednoho roku přitáhl od východu tlupy divokých elfů. Bylo jich jako kobylek. Elfové zaplavili celou zemi a nakonec dobyli i hlavní město po třech letech zoufalých bojů. Kdo se nezachránil toho mučili a obětovali. Trpaslíci nechápali co je to za elfy, dříve s mnohými obchodovali, ale tihle obchod neznali. Znali jen plnění, boj a oheň. Ano, oheň. Uctívali tento život a on jim byl pomahačem. Pomahačem a průvodcem. Oheň!

Elfové se zařídili v trpasličím městě. Všechnu krásu zohavili a přispůsobili k obrazu svému. Všude vlály jejich červenožluté prapory a fábory. Neuměli stavět nebo budovat něco nového. Jen parazitovali na tom, co kdysi trpaslíci postavili. Když se někde něco rozbilo neuměli to spravit. Pouze improvizovali. S kdysi hrdého města se stalo podivné šedé nocležístě elfích hord. Rozbitými okny se proháněl vítr a pohrával si z rudožlutými praporci. V celém městě páchla zanešená kanalizace a směčky krys se proháněly zcela veřejně a plnily na co přišly. Největší domy obsadili elfí předáci, kteří se hrdě nazývali šlechtou. Ti nepracovali a jejich největší zábavou bylo pořádání honů na zbylé trpaslíky. Lovili je po lesích a pláních za pomoci psů a dravých ptáků. Nejvýše postaveným elfem byl Velmistř. Velmistř Ohně a Plamenů. Od nepaměti těmto elfům vládl Velmistř. Jeho titul byl dědičný a všichni mu byli fanaticky oddáni. Velmistř nikdy neměl konkrétní jméno. Snad i proto se zdálo, že je nesmrtelný, neboť tito elfové měli vždy svého Velmistra. Hned po obsazení trpasličího města kázal tedy Velmistř, aby se z bývalé trpasličí radnice, hrdé budovy na hlavním náměstí, zřídila magická škola. Škola Ohně! Neboť tito elfové nejenže oheň uctívali, ale zároveň do jeho podoby transformovali podobu své magie. Magie to byla primitivní a syrová. Vycházela z doby ohnivých obřadů provozovaných na širých stepích východu, když ještě žili tito elfové ve stanech z kozí kůže a jedli syrové maso. Oheň zahřívával jejich těla a svítil jim v časech, kdy vládla noc. Od těch dob se mnohé změnilo. Elfové se dali na pochod směrem na západ. Plenili a loupili, zapalovali a upalovali. Z dávné tradice se stalo náboženství. Náboženství absolutní a ničím a nikým nezpochybnitelné...

To vše starý trpaslík pochopitelně nevěděl, co však věděl bezpečně bylo to, že za

několik okamžiků bude on i ostatní pochytaní nešťastníci obětován v očouzené kleci. Obětován ohni vítězů. Okovy jej dřely do kotníků a zápěstí a kůže pod nimi byla krvavá a mokvající. Trpaslík necítil žádnou bolest, jen strašlivou hrůzu, která mu svírala útroby. Celý život se bál a věděl, že k tomu jednou dojde. Elfové postupně odhalili většinu trpasličích úkrytů. Mnoho trpaslíků již v jejich původní domovině nezbyvalo. Starý trpaslík byl spolu s ostatními zajatci jeden z posledních. Přesto jej jeho zajetí překvapilo a náhle zjistil, že není vůbec připraven na krutou smrt. Chtěl volat, ale místo křiku se mu z hrdla ozvalo jen sípání. Podlomila se mu kolena, čímž strhnul i ostatní, kteří s ním byli připoutáni na jednom řetězu. Před očima se mu míhalo rozmazané světlo pochodní. Viděl jen žlutou, rudou a černou. Ucítil rány bičem na zádech, ale stále se nemohl zvednout. Náhle jej probrala ostará bolest, tak ostrá a pronikavá, že zavyl bolestí tak hlasitě, že na malý okamžik přehlušil i fanaticky ječící dav. To mu jeden z frakventantů přefal ostrou čepelí šlachy těsně nad kotníkem. Snažil se postavit, ale zraněná noha mu to nedovolila. Trpaslík prosil a křičel, zmítal se na zemi, ostatní přes něj padali, vnikl nepopsatelný chaos. Strážci a frekventanti mlátili biči a halapartnami, přičemž se k nim přidávali i do té doby přihlížející elfové z davu. Nakonec se podařilo obnovit pořádek. Starý trpaslík však ležel na zemi a z rozbité lebky z něj pomalu vyprchával život. Umíral šťasten, neboť věděl, že ušel upálení...

Ostatní takové štěstí neměli. Byli nahnáni do železné klece. Všichni. Ústa jim sevřel strach. Dav elfů skandoval a mnozí měli pěnu u úst. A pak vše zmlklo. Uprostřed tribuny se objevilo několik postav. Přicházel Velmistr. Velmistr Ohně a Plamenů. Byl celý zahalen v rudé sutaně. Na hlavě měl červenou špičatou kápi, která mu zakrývala celý obličej. Pouze dva otvory pro oči dávaly tušit, že se za kápi skrývá živá bytost. V rukách držel hůl a knihu. Okolo něj stály podobné bytosti., pouze místo rudé byli oděni v černou. Velmistr pomalu vystoupal do popředí tribuny, kde měl připravené křeslo. Velmistr si však nesedl. Pravicí pokynul davu. Dav mu odpověděl také zdviženýma rukama a skandováním.

"Ve jménu Víry, ve jménu Ohně budou tito drzí nájezdníci a lupiči upálení. Neboť Oheň je mocný a chrání naši rodnou

zem. Jemu obětujeme a v něj věříme. A tak jako my v něj věříme, tak i tito bezvěrci v něj nakonec uvěří a stanou se novými a lepšími. Tak jako my jej uctíváme, tak i tito jej budou ctít a ani stín pochyby neulpí na jejich zkažených duších. Budou noví a lepší. I my budeme noví a lepší. A budeme stále mocnější a náš Průvodce nám ukáže cestu. Cestu z Plamenů, cestu Naděje a cestu Víry, neboť Oheň je nejmocnější a tak jako nám dal teplo a světlo, nám dal i Magii. Magii ohně! Nejmocnější magii, která najde a spálí všechny nehodné, neposlušné a pochybující. Proto i my se řídíme zákony Ohně a jeho Magie. Tak pravím já Velmistr Ohně a Plamenů, nejvyšší ochránce Magie a váš učitel a rádce!", Velmistr praštil hólí o zem a okolo něj se roztančily stovky plamínek, které postupně rostly a vytvářely děsivé obrazce. A všichni elfové začali skandovat a řvát. Pochopové postupně začali zapalovat nachystané dříví a klec se postupně začala halit do oblaků ohně a kouře. Ozval se jekot a nárek. A ozvalo se ještě něco. Píseň! Stará trpasličí píseň, která však postupně odeznívala, tak jak z mučených těl vyprchával život....

Ještě dlouho vydrželi elfové na náměstí a dychtivě sledovali upalování. Vydrželi na místě až do rána, do východu slunce, když z klece trčela jen ohořelá těla, zkroucená žářem a poslední bolestí. A pak se rozešli posílení vírou a divokou radostí.

Začal další den v zakázaném městě. V městě T...

Výzva k odstoupení

Milý Darlene, hned z úvodu chci, abys věděl, že se považuji za tvého přítele a skutečně nerad bych ti ublížil. Jsem rád, že jsou v Nurské družině lidé tvého zrna, obětaví a odvážní, a přesto ryze přátelští k těm, kteří své místo na slunci společenstva ještě hledají. Nicméně jsem také občanem vsi, k níž jsem získal lásku, která je mým dnešním domovem. A jako takový se již nemohu dívat na to, jak se zevnitř rozkládá, tím spíše, když k tomuto stavu dospěla za tvého působení v jejím čele. Vzniklá situace je trápením a pomalým umíráním nejenom pro Liscannor samotný a pro jeho obyvatele, ale zároveň i trápením tvým, když jako předák nejseš schopen udělat rázný krok a svůj post se ctí opustit. Raději s hlavou svěšenou a oněmělými hrůzou snášíš lavinu výtek a hroutíš se pod

tíhou břemene, které nejseš schopen unést. Jenom z pouhé setrvačnosti čekáš, že se všechno samo urovná a spraví. Tak tomu ale nemůže být a já vím, že ty sám to v hloubi duše cítíš také. Proto jsem se rozhodl k tomuto svému kroku, který je pro mě o to víc bolestnější, že se jedná o tvou osobu. A tak jen pro dávnou zasloužilost starostenského úřadu snad, budu tě oslovovati pane starosto a budu ti vykat.

Pane starosto, odstupte prosím neprodleně z funkce, které jste skvrnou na cíti a kterou není ve vaší moci zastávat. Buďte té dobroty alespoň k lidem, kteří si vás jako osoby váží!

Toto není plácnutí do větru nějakého věčného nespokojence, jak by se mohlo třeba někomu zdát. Pro tuto svoji výzvu mám vážná opodstatnění, která by mohl přehlédnout snad jen slepý nebo hloupý.

Pane Moorhede, jako hlava obce nejste schopen plnit obecně platné povinnosti úřadu, o nichž mluví místní i královské zákony. V mnoha případech je zcela neodiskutovatelně porušujete. Také není ve vaší moci řešit aktuální problémy liscannorského života. Důvody pro vaše odvolání se budu snažit stručně shrnout v následujících řádcích. Je toho však tolik, že je možné, že výčet nebude ani zdaleka úplný.

Takže za prvé. Jako hlava obce soustavně porušujete obecně platné zákony (viz. Lyšk. č. 34), které vám v době uvedení v platnost byly dány ke korekci a schválení. Nemůžete se tedy vymlouvat z jejich neznalosti. Zejména oddíl týkající se povinností starosty, kromě několika obecných formulí, porušujete úplně.

Hned v článku 1 se hovoří o tom, že starosta je cit. „...povinován věrností králi...“. Jak je tedy možné, že jste o svém vztahu ke Gwendarronu jako hlava obce řekl toto: (cit. Lyšk. č. 35) „...nemám zvlášť vysoké hodnoty pro lidi, kteří stojí na postech a kteří rozhodují o osudech jiných... Třeba přijdu časem na to, že v čele tohoto státu stojí moudrý muž, který rozhoduje spravedlivě o osudu této země...“? Nejde snad o do nebe bijící drzost vůči našemu panovníkovi a výraz neúcty k němu? Za tato vaše sprostá slova určená hlavě státu se jako liscannoran hluboce stydím.

Článek 2 hovoří takto: „...Starosta je povinen vést a udržovat starostenskou knihu; t.j. úplnou evidenci domů, obyvatel, občanů, obecních funkcí a zvlášť pak průhledný stav a pohyby obecní pokladny...“. V tomto ohledu bych vám doporučil prostudovat zmíněný materiál, který prý máte vést a udržovat. Shodou okolností se mi dostal do ruky díky barbaru Harezovi, který je kupodivu přespolní, a nestačil jsem se divit. Evidence občanů a osob žijících dlouhodobě v obci vůbec neexistuje. Vzhledem k tomu, že liscannorské novinky bud'

nevydáváte, nebo bývají neúplné, není tedy možné vypátrat a zjistit o této záležitosti nic podrobnějšího. Zřejmě je vám úplně volné, kdo bude mít v příštích volbách právo volit a svou kandidaturu už k velké úlevě Liscannoru podávat nehodláte. Co je však alarmující, je vedení stavu a pohybů obecní pokladny. Ten je tak průhledný, že se zaobírá jen rokem 1054 a jsou v něm pouhé tři výdajové položky, ještě ke všemu diskutabilní. Chci vám říci, že ona průhlednost byla v platných zákonech míněna poněkud jinak. Zajímalo by mě však, jak jste mohl z obecní pokladny vydat nějaké peníze, když není znám její stav. Platil jste to snad ze svých vlastních prostředků? A co se stalo s příjmy za prodej domů? Vaše naprosté lajdáctví mě přivádí k myšlence, zda to není nepořádek umělý, sloužící ke krytí prachspřsté zlodějiny na obecním majetku.

Podle článku 3 jste povinen cit. „...o aktuálních dění v obci občany pravidelně písemně informovat...“. Ani tuto povinnost nejste schopný řádně splnit. Pravda, občas se něco ze stránek Lyškánory dovídáme. Děje se tak sice s jistým zpožděním, ale to se dá ještě tolerovat. Tyto záznamy bývají však mnohdy neúplné a někdy i nepravdivé. Např. v novinách z Lyškánory č. 37 píšete, že: cit. „...šťastnou novinou je, že se celá Nurská družina vrátila zpět, i když poněkud po částech...“. Nějak jste zde opominul zmínit smrt občana Traskatula Drinosy, jehož stavení zůstalo prázdné. Pro něj onen návrat nebyl moc šťastný. Ale co, asi jste ho neměl rád. Později jsem se však dopídil, že jeho smrt zmiňujete v novinách předchozích. Pak ale musím konstatovat, že z hlediska časové posloupnosti vnášíte do novinek značný chaos. Jak se v tom potom mají vyznat druzí. V těch samých novinách (Lyšk. 37), dnes už neaktuálních, ale do této doby posledních, jste uvedl, že: cit. „...Luncius Nórienský... odchází zakalit své tělo v boji...“. Vaše neznalost je dojemná, protože snad každé malé dítě v obci ví, že odjel do Naglinu vyučit se kovářem. Navíc se o tom bývalý hrobník zmínil ve výpovědi, kterou vám osobně adresoval. Když máte na stole v lejtstřech takový nepořádek, tak o se o takovýchto zbrklých zprávách raději nezmíňujte. Zřejmě vás však Lunciova výtká odradila natolik, že jste již další novinky v rozporu s regulami nevydal.

Článek 5 hovoří zcela jasně. Cit. „...Starosta je povinen v případě nepřítomnosti ve vesnici určit svého zástupce, který má dočasně rozhodovací pravomoci...“. Touto povinností jste si, navzdory hlasitému volání, nikdy nelámá hlavu. Ve chvíli, kdy Liscannor dlouhodobě opustíte, vás tento již zřejmě ani za mák nezjímá. Problémy těch, kteří v obci žijí, se pak vůbec neřeší. V těchto údobích pak zřejmě platí: Pomož si, jak nejlíp umíš. Za ostatní případy uvedu obchod paní Moskytové, který určitý čas fungoval bez povolení, protože prostě nebyl kdo by jej udělal. A nutno dodat, že

stran majitelky obchodu byly veškeré náležitosti včas splněny. Přesto by se neznalým věci mohlo zdát, že porušila zákon. Dost dobře nechápu, proč liscannofany vystavujete zbytečným dilematům.

Pane Moorhede, o vašich podivných starostenských praktikách toho už bylo napsáno mnoho. Jsou to notoricky známé věci. Někdy jste se k nim přiznal, jindy ne. Některé jste dokonce jakstaks vyřešil. Chtěl bych tedy doplnit ty případy, o kterých se ještě šfeje nehovořilo.

Kupříkladu v Lyškánofe č. 35 se občané dozvěděli o vašem záměru dát do pořádku starostenskou knihu. Tento záměr se vám jaksi vymkl z rukou. Mimo jiné jste zde ale uvedl, že chcete začít kompletní evidenci domů. Vyhlásil jste jména těch, kteří plány obydlí na vašem úřadě ještě nezaknihovali. Zároveň jste vyhlásil svůj záměr, že lajdáci budou tvrdě postihováni. Zde opět uvedu vaši přesnou formulaci: „...*postihování bude v pořadí finančních pokut. Počítám tak ve dvou, ve třech kolech neustále se zvyšující částky a pak následně vystěhování, které dle platných gwendarronských zákonů při nepodložení nákrese stavby je vystěhování bez náhrady. Takže by to bylo ve třech částech finanční pokuty a pak vystěhování z domu...*“. Já sám jsem byl uveden ve větu hříšníků. Proto jsem neváhal a ihned učinil patřičné kroky k nápravě. Vy jste však neudělal nic a zůstalo opět u planých floskulí. Nevím o jediném případě, ve kterém byste dostal své vyhláše. Plány od několika občanů stále nejsou ve starostenské knize a vy jste se nedostal ani k tomu, abyste tyto hříšníky postihl trestem prvního varování. Kdyby represe pokračovaly tímto tempem, tak se k vystěhování těchto osob dostanete nejdříve za deset let, což už s největší pravděpodobností nebude za vašeho funkčního období. Pro pořádek uvedu, jak měli být nezodpovědní občané postíženi, kdybyste dostal svému slovu: cit. „...*bude to okolo... myslím, tak tisíce, další by mohla být polovina ceny domu a pak bude následovat vystěhování...*“. Že máte problém s jednoduchými počty, zcela opominu, ale vaše hlasitá předsevzetí působí jaksi dojemně.

Snad nejhorší a nejostudnější ze všech kauz, kterým dominuje jméno Moorhed, je záležitost kolem ukradení peněz, které věnovala paní Attrien Moskytové na jednotlivé dobročinné účely. Učinila tak, bohužel, přes vaše nenechavé prsty. Ano, říkám ukradení, neboť poté, co jste se do dnešní doby proti temnému nařčení z krádeže neohradil, onu špinavou záležitost jste odmítl komukoli vysvětlit a uzavřel jste se do podivného mlčení, které dává možnost ke spekulacím, tomu jinak říci nemohu. Podle všeho jste peníze přijal a nevyplatil ani škole, ani Rollandě Rugornské, ani hrobníkovi. Oněch pětset zlatých, kterými měla být financována oslava novoroku také nikdo neviděl. V Liscannoru totiž panuje domněnka, a k tomu jste dal

důvod, že hostinu zaplatila vaše dobrotivá kapsa.

A když už mluvíme o hrobníkovi. Nikdy jsem od vás neslyšel, že byste přijal na z vaší viny dlouho neobsazené místo plnohodnotnou náhradu. Nevědí to ani mí sousedé. Jak je tedy možné, že po hřbitově se potlouká jistý pan Nebuč Kanimūra, bydlí v márnici a tvrdí o sobě, že je hrobník? To už je vrchol všeho. Někdy mám pocit, že je všechno zlý sen.

Pane starosto, ve světle těchto okolností jste doslova povinen svůj úřad složit. Je to poslední a zároveň jeden z prvních kroků které jste snad ve svém úřadě schopen učinit. Jestli ne, pak jste zralý na prohlášení za nesvéprávného a zavření do některého z dobročinných útluků. Snad se o vás někde postarají. V horším případě by se mohlo stát, že vás někdo ze spoluobčanů udá a vaše politováníhodné omyly budou řešeny podle trestního práva. Pak budiž božové naklonění vám i všem ostatním, kterým ještě leží osud Liscannoru na srdci.

Vážený pane, odstupte ze své funkce, dokud je čas.

* * *

Tento dovětek si nemohu odpustit z důvodu, abych sám nebyl nařčen z mylného informování občanů a nezavdal tak důvod k jakékoli, byť sebetrapnější obraně z vaší strany. Svůj článek jsem psal dlouho, tomu věřte, vážil jsem slova tak, aby vystihla v co možná nejkratší formě svoji podstatu. A od té doby se několik věcí změnilo. Je však třeba zároveň říci, že nebyť paní Attrien Moskytové, která díky vaší zatvrzelé mlčenlivosti vypadala jako lhářka a podvodnice, nezměnilo by se vůbec nic.

Ano, byla to právě ona, která nevydržela muka pochybností a téměř násilím vás přivedla k veřejnému rozhovoru na téma liscannorských záležitostí. K otázce zabaveného peněžního daru jste se sveřepě odmítl vyjádřit a po silném nátlaku stran občanů jste se rozpačitě doznal, že peníze jsou uloženy ve vaší pokladnici. Tímto jste se, jestli vám to ještě nedošlo, otevřeně přiznal k faktu, že jste peníze skutečně zabavil. Nic na tom nezmění skutečnost, že jste nakonec část peněz paní Moskytové vrátil.

To všechno je jasné. Co však nepochopím je, proč přistižený zloděj v ostrém svitu lucerny překvapených očí znovu krade! Nechápu, proč jste nevrátil všechno, co jste ukradl? Na opakovanou výzvu řídčího Rhandira k vydání nárokováných peněz jste vůbec neodpověděl a choval se k němu jako k hlupákoví, který neumí do pěti počítat.

Nevím, ale po poslední zkušenosti s vámi si nejsem zcela jist, jestli má vůbec význam na vás apelovat. Člověk, který není schopen ani oznámit, že obec má nového hrobníka a na přímý

dotaz odpoví: „No, jo“, a skoro se přitom dloube v nose, je pro mě nesvéprávný. A starosta, jehož systém rozdělování plodů z Jakternu se postupem času zjednoduší na systém „sklidím, nechám zavařit a zabavím“, je tu zločinec.

Nevím, kdo za vámi stojí. Je mi jedno, jestli je to kodgické podsvětí, Moorhedovo bratrstvo, armidenští kněží nebo sdružení chovanců nurnského blázince. Na každý pád to smrdí a vím, že bez vaší přítomnosti v čele vsi, která se kdysi snad mohla hrdě nazývat Liscannorem, by se dýchalo daleko lépe.

Pane starosto, vzhledem k těmto věcem odmítám jakoukoli poslušnost vašemu „úřadu“. Neodkladně odstupte a vyhleďte nové volby!

*Klabzej Myšilov,
strážce toho stromu,
co je pro vás mň, než hospoda*

Vysvětlení Riena Gwardita

Rien Gwardit

Po přečtení zápisu rozhovoru s mojí osobou v minulém Liškánofe, mi bylo jasné, že bych mňl některé věci vysvětlit. Mohlo by totiž vzniknout podezření, že jsem si většinu vymyslel, a že nevím o čem mluvím, což samozřejmě není pravda.

Narodil jsem se a vyrůstal ve městě jménem Trindindol, což by se dalo do obecné řeči přeložit jako Slavičí háj. Město samotné leží blízko Friuvannen (Stínových hor) na břehu jezera Máve di Trindin (Jezero slavičího zpěvu) a je to opravdu nádherné místo. Škoda, že ho nikdy neuvidí nikdo z Nurnských nenáležící k elfí rase, jistě by se přestali posmívat jeho, pro lidi hůře vyslovitelnému, názvu.

Trindindol je centrum okolního kraje. Sídlí zde také poslední z věčných, kteří za pomoci Rady spravují město a okolí.

Můj otec je členem Rady zastávající místo jednoho ze tří hlavních soudců a rod Gwardit již existuje přes deset generací, což dává mojí rodině určité společenské výsady. Také proto jsem o sobě řekl, že jsem šlechtic. Myslím, že ve společnosti svých lidí zastávám právě takové místo, které se v obecné řeči nazývá právě takto.

Se svým otcem nemám právě nejlepší vztah. Viní mň zřejmě ze smrti mé matky, která zemřela když jsem se narodil. Asi mi to dodnes neodpustil.

U mě a mojí sestry Friavae, (krom ní mám ještě dva bratry Mortilia a třetího z dětí Glairena) Chlié (hledáči) zjistily nadání pro magii a bylo nám

umožněno, svůj dar rozvíjet. Trochu odbočím. V Trindindolu existuje vyučování magii už přes 700let, a za tu dobu se zde výuka i provozování rozdělila na několik druhů a specializací. Vyučuje se zde ilusorní, psichycká i praktická (kam spadá také ohnivá) magie. Lze se zde také leccčemus naučit v léčitelství a teurgii. Je toho opravdu hodně, co se učí na Trindindolských školách.

Já jsem si vybral magii ohnivou. Měl jsem pocit, že při vyvolání musí kouzelník kouzlo cítit, cítit jeho sílu žár a vidět jeho účinek. To u plamenného čarování opravdu je. Oh magie magie, daly by se o ní napsat stohy pergamenu a nikdy by to nestačilo. Je to má síla, je to můj život.

V předešlých slovech je také napsáno několik důvodů, proč jsem odešel ze svého rodného města. Chtěl jsem magii provozovat v praxi a ne stále sedět v malé místnůstce a donekonečna se učit a opakovat magická slova. Vidět nové kraje, poznat nové lidi. Zatím se mi myslím daří.

Není zakázané Trindindol opustit, je pouze nutné dodržovat určitá pravidla. Jedno z nich je, že ten kdo odejde nemluví o tom kde jeho domov leží. Proto nikomu, kdo není z elfí rasy, neprozradím, kde se má země nacházet, ani jaké státy leží za Iriu Váhes (Velkým hvozdem).

Pro ty, kteří by chtěli pátrat v Nurnské knihovně, (mimochodem už jsem viděl ve svém životě spoustu knihoven, ale ta v Nurnu je vybavena jako málokterá z nich) ušetřím práci a napíšu zde jediné co jsem o něm našel.

*Euferial, Trindindol, Váles dimoriel –
elfí města o nichž se ví že byla spojena. Při velkých
rasových bouřích, kdy byl Euferial zničen a vypálen
do základů, byli z Trindindolu vyhnáni všichni lidé
a město z okolí bylo za pomoci vysoké magie
odděleno od ostatního světa neprostupným
hvozdem. Dnes již není známo kde tato města ležela
neboť od této události uběhlo již více než sto
padesát let.*

*Maxilia Gortru
Velká města starého světa
sepsáno r. 883*

Co říci závěrem? Nyní žiji spokojeným životem. Sám rozhoduji o tom, co budu dělat, kdy se budu věnovat studiu, kdy ne. Jediné co mi chybí je můj vlastní dům, ale na něj přijde řada v nejbližší době. Všechny vás zvu na víno, až bude postaven.

Vranigostské novinky

S politováním musím napsat, že jeden z obyvatel naší osady, Karabas zvaný Vrána, se

nevrátil z dobrodružného putování. Podle výpovědi očitých svědků byl zabit jakýmsi poloprůsvitným individuem a stal se součástí Urg'hulovy pozemské podoby. V té době bojoval proti svým bývalým druhům, než byla jeho tělesná schránka po smrti nestvůry rozmetána po jeskyni. Takový osud si tento kouzelník rozhodně nezasloužil.

Jelikož se pan Vrána vždy snažil dělat něco pro obec, bude se ctí pohřben. Ač se z výše uvedených důvodů nedochovaly kouzelníkovy ostatky, bude pohřbena pouze symbolická urna s několika jeho věcmi. Přesto obřad proběhne podle všech obvyklých pravidel. Doufám, že se Karabasovi dostane patřičné úcty, která mu nepochybně náleží.

Poslední rozloučení s panem Vránou se koná 20.11.1053.

Jelikož nebylo lze stihnout poslat předchozí oznámení do uzávěrky nejbližší Lyškánory, pohřeb již proběhl. Zúčastnila se většina dobrodruhů a rovněž představitelé obou družinických obcí. Obřad byl myslím důstojným rozloučením, jaké si pan Vrána bezesporu zasloužil.

Další novinkou je svatba pana Dyniho Longodona s hobitkou Anjou Šťovíkovou. Popřejme tedy úspěšnému theurgovi mnoho štěstí v rodinném životě a kopu dětí.

Aedd z Ruindoru

Starostenské volby

Getd z Ruindoru

Nejprve bych chtěl nastínit svůj postoj v obci a funkci starosty. Osobně mi vyhovuje život v ústraní a nemám potřebu se příliš vyjadřovat k dění v obci, pokud se všechno děje, tak jak má. Jsou ovšem jisté meze. Například když Krochta rozdával před volabami občanství různým pobudům, aby si zajistil znovuzvolení, a volby se tak zvrhly ve frašku, kdy o obecním starostovi rozhodovali lidé, kteří s Liscannorem neměli nic společného. Byl to výsměch řádným občanům a jsem rád, že se nám podařilo prosadit změny, které vedly k větší angažovanosti usedlých občanů.

Od té doby sice nešlo vždy všechno podle představ, ale nestalo se nic, co by nějak výrazně ohrožovalo zaběhnutý chod vsi. Až do nástupu starosty Darlena Moorheda. Stav, v níž se momentálně vesnice nachází mě donutil napsat tyto řádky.

Nová vyhláška mi umožnila podílet se na volbě starosty a dokonce mohu být i zvolen.

První změnu jsem uvítal, chtěl jsem rozhodovat o osobě starosty jako každý. I když nebyl zvolen právě můj kandidát, nemohl jsem si stěžovat, že se tak stalo za mémi zády, jako tomu bylo za Krochty. Druhá změna pro mě již tolik přínosná nebyla, alespoň jsem si to do této chvíle myslel. Jednak mám rád svůj klid. A pak, nikdy jsem neočekával, že by ostatní občané zvolili právě mě. Většina nových dobrodruhů mě příliš nezná a většinou také umírají příliš často, než aby došlo k nějakým výraznějším vztahům uvnitř vesnice, tyto se převážně vyvíjejí na dobrodružství.

Nyní mě však situace ve vsi nutí ohlásit svojí kandidaturu na starostu. Pokud bych byl zvolen, mám v plánu provést následující kroky:

- **Vyšetřit zpronevěru peněz ze strany starostenského úřadu.** Až příliš mnoho lidí ve vsi tvrdí, že starostenskému úřadu věnovali peníze na zvelebování obce, nebo naopak žádné slíbené peníze nedostali. Starostenský úřad ke všem výzvám o vysvětlení zarytí mlčí.
- **Vyřešit status bezdomovců ve vsi.** V obci se pohybuje příliš mnoho podivných individuí bez trvalého bydliště. Zjistil jsem si, že v hostinci ani v ubytovně nikdo nebydlí, a přesto je ves plná neznámých lidí, kteří se mimo jiné snaží poškodit jantern. Někteří o sobě navíc tvrdí, že jsou obecním hrobníkem, ač z úst pana starosty nikdy nic takového nezaznělo. Jsem si jist, že se všichni řádní občané budou cítit bezpečněji, pokud se tento problém vyřeší.
- **Vyřešit status tzv. radnice.** Uprostřed vsi stojí olbřímí stavba, která měla být kdysi radnicí. Stavba je však v soukromém vlastnictví Grétty Erinské a jsa neobydlená vesele chátrá. Bylo by potřeba tuto záležitost vyřídit, neboť jsem slyšel, že se opuštěný dům stává dějištěm dětských her, a bylo by nepřijemné, kdyby se někomu něco stalo.
- **Upřesnit status janternu.** Jantern je nepochybně vzácný strom. Nesouhlasím sice se stanoviskem pana Myšilova, který ho prý má za cosi posvátného, ale i jako botanický laik vidím, že to není obyčejný strom. Přinejmenším zkrásluje kolorit vesnice a neměl by být tedy ponechán na pospas nekalým živlům. O posledních novoročních slavnostech byl

strom málem podřát, ale našťastí bylo jen poškozeno oplocení. A trest pro vandaly? Oprava plotu. Zajímalo by mě, jaký trest by dostali, když byl strom skutečně pokácen. Přilepení nazpět?! Také chaotické rozhodování, komu případně urodí se ovoce, které se rod od roku podle podivných zásad převzatých zřejmě z Moorhedova bratrstva liší, by se mělo změnit.

To by snad bylo vše. Pevně doufám, že po příštích volbách se situace ve vsi opět stabilizuje a všechny problémy se vyřeší, ať už bude starostou kdokoli.

O věcech obecních

Milí spoluobčané. Na tomto místě měly být liscannorské novinky, které má za povinnost vydávat pan Darlen Moorhed, nicméně tak z jakéhosi neznámého důvodu neučinil. Vzhledem k tomu, že starostu události Liscannoru nezajímají, rozhodl jsem se uvést důležité události alespoň pro ty, kterým dění v obci leží na srdci.

Klabzej Myšilov

1) Nejdříve pro upřesnění. Na jaře roku 1053 zemřel občan Třaskatul Drtinosa. Padl jako pravý muž hrdinnou smrtí v lesích Eifferského panství. Jeho ostatky na místě přátelé pohřbili. Vzdejme trpaslíkovi čest alespoň tím, že na něj nikdy nezapomeneme.

2) Další smutná ztráta postihla liscannofany v osobě občana pana Yalla Reblleda z Hedu. Zemřel za záhadných okolností v podzemí zříceniny Norgyd v království Nabatel. Stalo se tak v zimě roku 1053. Příčinou Reblledovy nešťasné a předčasné smrti byl podlý a zákeřný útok jistého Urg'huula, stvoření z temnot. Tělo statečného válečníka nemohlo být pohřbeno, neboť se po smrti stalo Urg'hulovou součástí. Je smutné, že liscannorstí utrpěli takovou citelnou ztrátu a Vavřinka Reblledová tak brzy po svatbě ovdověla.

3) Dle starostova téměř násilím vynuceného vyjádření se potvrdilo, že Nebuč Kanimūra není žádný bezdomovec, ukrývající se v obecní márnici, ale skutečný právoplatný hrobník. Hřbitov převzal v takovém stavu, v jakém jej zanechal jeho předchůdce Luncius Nórienský.

4) Pan Dyni Longodon si v Liscannoru koupil dům. Od místního úřadu získal patřičné povolení a do domu se nastěhoval i se svojí ženou

Anjou, které byla stavba připsána. Pan Longodon však svazky se samotou Vranigost nezrušil a dále na jejím území provozuje svou alchymistickou dílnu. Zároveň mistr alchymie projevil zádot o udělení dvojího občanství, které však údajně starosta Liscannoru zamítl udělit. K Longodonovu domu záhy byla přistavěna stáj s osmi kójemi. Informace o číslu popisném je možné se dopídit pouze na starostenském úřadě.

5) Rollanda Rugorská, osoba zodpovědná za provoz obecní ubytovny, objekt uzavřela a nechala vystěhovat všechny černé nájemníky. Svou funkci složila a ubytovnu předala starostovi obce. Až do odvolání příslušným úřadem zůstává tedy objekt mimo provoz a nenabízí své služby.

6) Karwellan Joachalent Sallent se po uzavření obecní ubytovny přestěhoval do hostince U hrocha, přesně řečeno do pokoje číslo čtyři. Obec za něj zaplatila pobytné na celý rok 1054 majitelce podniku. Zda bylo zapláceno i stravné, není známo, protože starosta o této záležitosti veřejnost neinformoval.

7) Starosta Moorhed koupil na hřbitov kovanou bránu v ceně 600 zlatých. Toto je první krok v rekonstrukci hřbitova, kterou započal peněžní dar pocházející od paní Attrien Moskytové. Občané Liscannoru vdově po pátém starostovi obce děkují.

8) Jedna z milých zpráv se týká barbara Hareze, který sice nemá nic společného, nicméně udala se na území obce. V travnu tohoto roku nalezl pan Sallent na schodech hostince odložené dítě. Jednalo se o čtyřměsíčního chlapce, který měl v povijanu list pergamenu. V dopise stálo, že dítě je právě Harezovo. V době barbarovy nepřítomnosti se nemluvně ujala paní Glassal a v létě, když Harez obec navštívil, dítě v pořádku předala šťastnému otci. Ten svého syna odvezl do barbarůvých tábořišť. O matce dítěte není nic známo a vedou se o tom spory. Nicméně je hezké, že se v naší vsi najdou lidé, kteří umí pomoci v nouzi.

9) Pan Rien Gwardit, černý nájemník hostince U hrocha, byl kvůli novým pořádkům donucen za do té doby poskytnuté služby zaplatit. Velice se rozzlobil, že ho nikdo nemíní zadarmo žít, a na protest se odstěhoval do Vranigostu, kde se ubytoval v tamní nálevně. Nicméně poté, co zjistil, že mu už U hrocha nikdo nenaleje, dlužnou částku smlouvou vrátil. Je dobře, že snad s osobou darmožroutského kouzelníka nepěkný úkaz nezákonného pobytu v obci zmizí.

10) Další neplatič, jistý Lagran Paskal, pod tíhou svědomí sebral nastřádané peníze a koupil si

sруб. Číslo popisné není známo, protože starosta tyto věci na prostý dotaz nesděljuje.

Pod čarou

OPRAVA

V minulé Lyškánoře č. 38 jsem v rozhovoru s mistrem ohnivě magie panem Rienem Gwarditem mylně uvedl, že si při rozhovoru dává mohutný lok piva. Ve skutečnosti si dával mohutný lok vína.

Děkuji za pochopení.

Allen Moskyt

Otevření nocležny

Oznamuje se všem dobrodruhům, že ve Vranigostu byla otevřena nocležna v budově nálevny. K dispozici jsou dva luxusně vybavené pokoje s pohodlnými postelemi. Cena pokoje je 50 zl. Měsíčně. V ceně je rovněž zahrnuto základní jídlo. V případě zájmu kontaktujte přímo mne

Aedd z Ruindoru

Na následujících řádcích uvádíme příspěvek, který přinesl pan Darlen Moorhed, a další. Stalo se tak sice až poté, co byla Lyškánora připravena pro roznášku do domů, nicméně bylo by vzhledem k jejich aktuálnosti chybou, kdyby se tyto zprávy objevily až v čísle příštím. Je také pravdou, že si některé skutečnosti v tomto čísle budou zdánlivě protiřečit, nicméně je třeba vzít v úvahu fakt časové posloupnosti jednotlivých příspěvků. Z tohoto důvodu také zveřejňujeme poznání články proti běžným zvyklostem až na konci.

Klabzej Myšilov

Odprodej hostince

Vážená paní, Rollando Rugornská,

píší Vám kvuliva budově, jež je Vaším majetkem, a to budově všem známé jako hostinec U

hrocha. Byla kdysi zbudována Vaším zesnulým manželem Jacobem Rugornským, jež zde rád a schutí vlašil své vyschlé hrdlo. Stalo se tak v létě roku 1028.

Po tragicky zesnulém bratru, Barnabáši, který byl jen velmi krátkou dobu hospodským, jsem převzal tuto práci já. Dělán ji již čtvrt století. A dají-li bohové, budu ji dělat i dál. Uznávám, že ne vždy byl hostinec místem útulným a čistým, zvláště, neměl-li jsem komu nalávat a s kým rozprávět. Ale několikrát ročně jsem vše pořádně uklidil, oprávil jsem trofeje nashromážděné nespočetnými výpravami Nurnské družiny, opravil staré židle, aby druzi navráťivší se z výpravy mohli v klidu usehnout a povyprávět, cože se kde nového událo a jaké příhody jim osud do cesty přival.

Těch několik příležitostných výprav, na které rád vzpomínám, a dlouhá léta strávená roznášením korbělů v Liscannorském hostinci, jsem nashromáždil dostatek peněz, které bych se Vám dovolil nabídnout za již zmíněnou budovu, a to hostinec U hrocha.

Opravdu bych velmi rád měl svůj vlastní hostinec. Za peníze, které Vám hodlám nabídnout bych si mohl postavit hostinec nový, ale to opravdu nechci, protože nová stavba v sobě nemá to co hostinec U hrocha, a to vůni stáří a časy dobrodruhů, kteří jsou již mnoho let jen vzpomínkami v hlavách mnoha občanů a nápísem na kameni. A ani by pro mne nemohla znamenat tolik co tento hostinec, i když není můj.

Rád bych v nálevně poopravil krb, aby se na něm mohlo snadno opékat několik kuřat nad praskajícím ohněm, zvláště když jsou okna pomalována ledovými květy. Také bych zvětšil sál a přistavěl kuchyni, kde by kralovala moje láska, Luniel, čímž by mohlo být teplé jídlo alespoň jednou denně. To jsou mé plány do budoucna. Pokud přeci jen nebudete chtít prodat tento střed Liscannoru, vězte, že budu dál pracovat jako hostinský a vynasnažím se, aby hospůdka byla útulná a plná lidí, protože já mám lidi vláčně rozprávějící nad pěnivým zlatem u praskajících ohně tuze rád. Ale z celého srdce doufám, že mému přání vyhovíte a hostinec mi prodáte za 12 000 ? zl i se stájí a pozemkem který k němu patří.

S úctou,
Jeremiáš Čipera z Tiklu

Novinky liscannorské

Darlen Moorhed, sedmý starosta liscannorský

1) Zas je jeden rok za námi. Peníze na oslavu příchodu nového roku věnovala paní Moskytová a hostina se konala U hrocha, kde jinda, a před ním. Za takovýto dar patří majitelce zvětávajícího obchodu dík.

Škoda jen, že se oslava ke konci tak trochu vymkla z ruky. Trpaslík Buřňák poničil plůtek kolem Janternu. Když plot na vlastní náhrady opravoval, trošku se v tom mraze prošel. Přeci jenom, Nurn není za humny.

2) Před počátkem oslav prvního ponovoroku, byl jmenován nový hrobník, hobit Nebuč Kanimůra, který dostal vyplaceno 1000 zl na rok 1054, aby se mohl řádně starat o Liscannorský krchůvek. Zdá se, že si to mnoho lidí nepamatuje, tak to opakují.

2) Nurnská družina se účastnila výpravy na Lybbster (konečně víme odkudže jsou oni obchodníci z mase), ostrovní království trpasličích obchodníků, tedy nejenom jich, kde se pokoušela zahubit neznámý běs, který se projevoval strašlivým zápachem (ale opravdu strašlivým), ze kterého se vyklubala dosti svérázná rodinka s otcem Nostrisem a matkou smilnicí a několika potomky, kteří se až na výjimky vymikali popisu humanoidů, takže až na několik synů a deer byli promptně odesláni na věčnost a řeka přestala za čas zapáchat, což ocenili jistě všichni obyvatelé lybbsterského království, a zvláště Nurnš, kteří získali nemalou odměnu od zástupců cechů, což mnoho neocenili zástupci cechů, neb ona odměna byla vyplacena z jejich pokladen, čímž se mi nemusíme vůbec trápit, neboť obchodníci to mají dozajista řádně spočítané.

3) Po návratu z Lybbsteru, kde se Dyni oženil s hobitkou Anjou Šťovýkovou, si vranighostský theurg koupil kamenný dům na kraji Liscannoru, kam se zčásti se svou ženou odstěhoval. Velmi často jezdí do Vranighostu, kde bádá v alchymistických vědách.

Další dům si koupil Paskal Lagran. Jde o sруб po Pěnipírkovi.

Dům č.p.18 byl stržen, neboť se jedná o barabiznu, která vzhledu vesnice rozhodně nepřidá.

4) Za peníze, konkrétně 1000 zl od paní Moskytové na opravu hřbitova vřele děkuji, po 29 letech to opravdu potřeboval. Za ony peníze byla pořízena řádná kovaná vrata z železných prutů v černém provedení a opravena márnice. Dále byla

opravena hřbitovní zeď.

Pan Rhandir dostal oněch 3000 zl od paní Moskytové na školu, pravda, trochu pozdě.

Oněch 500 zl na opravu lokálu si vzala paní Moskytová zpět a darovala je Rollandě Rugornské, na opravu lokálu.

5) V teplém jarním větrub bylo před dveřmi do hostince nalezeno dítě, čtýměsíční chlapec zabalený v povianu, i s dopisem v němž za otce byl označen Harez a podepsána byla jistá I. Většina dobrodruhů jistě tuší kdože je ona tajemná žena, o čemž svědčí i citelný a jemný rukopis.

O dítě se starala tři měsíce paní matka Glasal Melchyzedechevové, s opravdovou chutí, a po příjezdu Hareze si malého chlapce chtěla raději nechat, když se dozvěděla, co s ním Harez zamýšlí. Nicméně se bojovník nechal poučit a chlapec snad cestu do kočovné vesnice, odkud Harez pochází, přežil.

6) Klabzej Myšilov se stal podle svých slov konečně druidem a na onu slávu uspořádal na návsí zabijačku svých prasat. Každý si odnesl výtečnou výslužku. V Liscannoru se také objevil po dlouhé době pes, jmenuje se Melech a patří právě Myšilovovi.

7) O dva dny později dozrály plody Janternu, z nichž Dyni Longodon vyrobil pět léčivých lektvarů, jež dostane příští vůdce, aby je rozdělil, až bude nejhůře. Pevně doufám, že příští vůdce ocení Dyniho obětavost.

Hostinec U hrocha

Pane krčmáři,

vaši žádost o odprodej hostince U hrocha jsem vzala na vědomí, nicméně vás musím zklamat. Nehodlám se totiž této nemovitosti nikterak zbavovat ani odprodejem do vlastnictví obecního, ani do rukou soukromých. Je to jedna z věcí, kterou jsem po svém manželovi zdědila a která mi může, kdybych o všechno ostatní přišla, zajistit důstojné stáří. Dobře si ale uvědomuji, že jste se za ta léta stal nedílnou součástí tohoto podniku a jste tedy oproti jiným osobám vzhledem k objektu ve zcela jiném postavení.

Učinila bych vám tedy následující nabídku. Projevil-li byste případný zájem, nabídl bych vám hostinec se vším všudy k dlouhodobému

pronájmu. Konkrétně by se jednalo o dobu necelých šesti let, tedy do konce roku 1059, a to v ceně 5.000 zlatých. Po tuto dobu byste měl právo s hostincem jakkoli nakládat, rozhodovat a vydělávat na něm a já bych se zřekla práva v této časově omezené lhůtě jakýmkoli způsobem zasahovat do vaší vůle. Tato smlouva by po vaší případné smrti podléhala běžnému dědickému právu jako jakýkoli jiný váš majetek, tudíž by ji šlo i odprodat třetí osobě. Jelikož vám plně důvěřuji, nevyplývala by z této dohody pro vás žádná majetková odpovědnost a já bych na oplátku nebyla povinna se z jakýchkoli vašich výdajů a renovací vyplácet. V zásadě se dá říci, že byste se po dobu určitou stal právoplatným vlastníkem hostince v zastoupení této smlouvy. Zároveň byste tedy měl plně právo zrušit nesmyslné zdražení cen ubytování, ke kterému mě donutila netečnost starostenského úřadu k dění ve vsi. Také byste vy osobně získal předkupní právo pro případ, že bych se v budoucnu rozhodla hostinec prodat. To je, myslím si, rozumná a spravedlivá nabídka.

Pane Čipero, věřím, že se dohodneme k oboustranné spokojenosti.

Rollanda Rugorská

*Tuto Lyžkánoru připravil k vydání
Klabzej Myšilov, strážce Janternu*